Lectori salutem!

A kincs, amely a kezünkben van, jó hat évtized kincse. Ha tágabban szemléljük, valamivel ősibb. A régmúltból eredő teljes magyar irodalomé. Olyan legendás alkotók teremtették, akiknek fejében ott lapult a tudás. Évszázadok érzékeinkkel letapogatható tudása, mely átszivárogott a tudattalanukba s íróvá, költővé avatta őket. Vagy épp irodalmárrá, teoretikussá, azaz mindazon autentikus és az írásművészetre reflektáló gondolkodóvá, akik első látásra a nyelv mágusának látszanak, ám művészetük ennél jóval mélyebbre hatol. Túllépnek a szavak mágiáján. Rendszert alkotnak. Sűrű, igazmondó és képzeletbeli rendszereket a való világról. Az idő metszéspontjában elhelyezkedő jelenről. Múltról, jövőről, elődeikről, kortársaikról, önnön lényük kiismerhetetlen valóságáról. S ezt a tudást megosztják velünk. Ha ezzel – jó, legyen – alkalom adtán meg is osztanak minket.

A kincs neve Új Írás. Tradíció, hivatkozási alap, letűnt és újraszerveződő közösségek vágyott otthona, kronológiai csoda. Ennek a csodának volt folytonos része Farkas László, az Új Írás 1961-ben indított, nyomtatott változatának egyik legelső munkatársa, a *„járod a kocsmákat és zseniális kéziratokat gyűjtesz”* féle mindenes, a folyóirat leghűségesebb társa és iránymutató embere, majd... az új folyam, az online Új Írás alapítója és – mindezidáig – főszerkesztője. Történjék bármi, távoztával is örök főszerkesztő marad. A szellemében folytatjuk, egyben teremtjük – nyomokban mássá – a lapot. Idézzük meg lapszámról lapszámra szerzőinkkel, írótársainkkal és Farkas Monikával, a szövegek gondozójával (valamint az ő mindentudásával) azt az őszinte mosolyt, elfogadó habitust, zsigerig ható nyitottságot, amely mindig is értéket és biztonságot jelentett.

Nyitottság térben és időben. Legyen ez, amit itt és most vallunk. Befogadni, magunkévá tenni a múltat – *Fejezetek az Új Írás történetéhez...* lesz majd egy új rovat –, befogadni minden tradicionális értéket, befogadni (mi mást) az újat, a trendi, fiatal irodalmat, minden vibráló világszemléletet, amely hozzátesz a jelenben való létezéshez. Fogadják örömmel és kellő empátiával, ha lehet. Azaz: Üdvözlet az olvasónak! Annak, aki velünk olvassa, szerkeszti, értelmezi és éli az irodalmat. Az emberi kultúra e különleges képződményét, mely minden porcikájával csak rá figyel. Csak vele létezik.

Lectori salutem...

Kállai Katalin
a lap szerkesztője